

karakter van de overeenkomst van levensverzekering vertoont. Raadpleging van de polissen van de voornaamste maatschappijen van levensverzekering bevestigt deze bewering. En zonder eenigen twijfel komt opvordering van de premie voor het gerecht in de practijk slechts hoogst zelden voor.

Het is ook volkomen duidelijk, waarom de practijk zich verzet tegen opvordering van de premie voor het gerecht. De rompslomp is immers veel te groot; het risico van de maatschappij loopt intusschen door. En afkoop of premievrijmaken van de polis is immers een veel eenvoudiger methode.

Doch ook de verzekeringnemer is bij dezen gang van zaken gebaat. Indien de premie werkelijk ook in de practijk opvorderbaar zou worden, zou het verzekeringswezen een enorme schade lijden. Hoevelen zijn er niet, die het risico niet op zich kunnen en mogen nemen, voor een lange reeks van jaren gebonden te zijn aan de betaling van een min of meer belangrijke premie.

Als de premie niet opvorderbaar is, redeneert men: menschelijkerwijs gesproken zal ik de premies kunnen blijven betalen; mocht dit onverhoopt niet het geval zijn, dan zal ik helaas niet langer zóó verzekerd kunnen blijven als oorspronkelijk de bedoeling was, maar dan word ik ten minste niet in onoverzienbare moeilijkheden gewikkeld, doordat ik de premies, die ik niet *kan* betalen, toch *moet* betalen.

Indien de premie opvorderbaar is in feite, zal men eigenlijk slechts dan met een goed geweten zich kunnen verzekeren, als men het totale bedrag aan te storten premie kan reserveeren. En hoeveel procent van de verzekeringnemers is daartoe in staat?

Afgezien nog van dit niet te onderschatten gevaar voor het verzekeringswezen mag niet uit het oog worden verloren, dat niet verdedigbaar is, dat een levensverzekeringsmaatschappij een verzekeringnemer zóódanig in haar macht krijgt, dat zij hem ten gronde kan voeren als hij zijn premie